

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΛΑΜΠΡΕΛΛΗΣ

ΣΤΟΙΧΗΜΑΤΙΖΟΝΤΑΣ
ΜΕ ΤΟ
ΣΚΟΤΑΔΙ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

Διονυσία Ζάφειρα

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ

Πέτρος Τσαλπατούρος

Copyright © 2013 Δημήτρης Λαμπρέλλης – Γκοβόστης Εκδοτική Α.Β.Ε.Ε.

Ζωοδόχου Πηγής 73

Τηλ.: 210.38.15.433, 210.38.22.251 - Fax: 210.38.16.661

e-mail: info@govostis.gr

<http://www.govostis.gr>

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης, απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, σελιδοποίησης, εξωφύλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ISBN: 978-960-446-201-8

Ἡ ξυλοκόπος

Μόλις ἀντάμωσες αὐτὴν ποῦ πελεκᾷ τὰ πεῦκα
Ἄμέσως μέσα σου σηκώθηκε καὶ χόρεψε μιὰ πέτρα.
Κι ὁμως
ἡ ξυλοκόπος τὰ δῶρα τοῦ τίποτα σοῦ ἔδωσε καὶ πάλι
Δυὸ παγωμένα ὄνειρα
Καὶ ἄλλα δυὸ δίχως κεφάλι.

Τὰ δάχτυλα

Λυγίζω
Τῆς Πασχαλιᾶς
Ξανὰ κάτι λουλούδια
τριγυρίζω
Σ' ἓνα παγκάκι
μὲ τὰ μάτια μου ζυγίζω
τὰ κέρδη τοῦ ζητιάνου
καὶ τὸν κονιορτό τῆς ἀπειλῆς.

Ἡ πρόσκληση

— Ἔλα
ν' ανέβουμε ψηλά
για νὰ σκουπίσουμε ἐκεῖνα τὰ σκουπίδια.
Μετὰ ἅς μᾶς κρεμάσουνε
—ἀρχίζει ἡ γιορτή—
Θὰ γίνουμε
ζευγάρι ταιριαστὸ
Τοῦ οὐρανοῦ τὰ μαῦρα τὰ στολίδια.

Μεταμορφώσεις

Ὁ ἀγνοούμενος

Ὁ ἀγνοούμενος
εἶναι
για τὸ σκοτάδι
μιὰ ὑπόσχεση γλυκιά
Κάτι σὰν χᾶδι
για τὴν ὕαινα
ποὺ κρύβει μέσα του
καὶ βγαίνει ἔξω κάθε βράδυ.

Ἡ ὕαινα

Ἡ ὕαινα
γιά τῆ φωνή
εἶναι
στό στόμα
μιὰ πληγή
ποῦ ξέρει νὰ φωλιάζει.
Ἡ ὕαινα
γιά τῆ φωνή
εἶναι
τῆς λέξης ὁ σπασμὸς
ὁ τελευταῖος τῆς ὀσπασμὸς
πάνω στό σῶμα ποῦ σπαράζει.

Ὁ Μαξιμιλιανός

Στό ἔργο αὐτὸ
ὁ Μαξιμιλιανὸς
δέν εἶναι ἐκεῖνος ὁ ρόλος ὁ μικρὸς οὔτε κι ἓνας ἀπλὸς ἠθοποιός.

Στό ἔργο αὐτὸ
ὁ Μαξιμιλιανὸς
Εἶναι ἡ μαχαιριά στὰ σπλάγχχνα σου
γιά νὰ δοθεῖ ἓνας χρησμὸς καλὸς
Εἶναι ὁ ζωηρὸς ποῦ φτεροκοπáει μέσα σου ὁ πετεινὸς
Εἶναι ὁ χαρμόσυνος τῆς στάχτης ὁ ἐρχομὸς
γιατὶ ἐπιτέλους καήκανε
ἡ σαύρα κι ὁ ἀσβὸς.

Στό ἔργο αὐτὸ
ὁ Μαξιμιλιανὸς
εἶναι ἡ δική σου ἡ γῆ
καὶ ὁ δικός σου ὁ οὐρανός.

Ὁ χορὸς

Τώρα ποὺ ὁ κύκνος εἶναι νεκρὸς
χάνεται πιά κάθε σκοπός.
Στὴν πρόβα μὲ τὸ ὄνειρο
τὴν πόρτα χτυπάει ὁ πανικός.
Οἱ λέξεις ζαρώνουν
Ἄχνα δὲν βγάζει ὁ χορὸς.

Ἡ ἐλπίδα

Πάνω στὴ λεπίδα αὐτὴ
γλιστράει ἓνα δάκρυ
κόβεται ἓνας ἄνθρωπος
στάζει ἓνα ποίημα.

Τὸ ποίημα αὐτὸ δὲν ἔχει ρίμα

Μόνο

κάπου κάπου βγαίνει
καὶ παίζει μὲ τὸ αἰμάτινο τὸ κῶμα.

Τὸ ποίημα αὐτὸ δὲν ἔχει ρίμα

ἔχει μονάχα μιὰ ἐλπίδα

τὴ δικιά του ὀλοκαίνουργια λεπίδα.

Μ' αὐτὴν σκύβει χαμηλὰ καὶ τὸ δέρμα πάνω στὸ χαρτὶ ματώνει.

Μ' αὐτὴν τινάζεται ψηλὰ καὶ τὸ πρόσωπο τοῦ σκοταδιοῦ στὰ ἴσια

[χαρακώνει.